

KŘÍK MRTVÉ ŽENY

Sadistická vražda...

a tělo není k nalezení

ROXANN HILL

Roxann Hill

KŘIK MRTVÉ ŽENY

Copyright © 2016 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5027-6 (pdf)

Roxann Hill

KŘIK MRTVÉ ŽENY

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Zemřít, spát – spát, možná snít –, a právě v tom je zrada.
Až ztichne vřava pozemského bytí,
ve spánku smrti můžeme mít sny –

Hamlet, William Shakespeare
překlad Martin Hilský

Předmluva

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou
dějově uzavřené a můžete je bez problémů číst i nezá-
visle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních
případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila
stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci
knihy.

Přeji vám napínavé hodiny s Annou a Pavlem.

Vaše
Roxann Hill

1.

Probudil se a byl jako slepý.

Všude kolem tma bez sebemenšího náznaku světla.

Země pod ním se pohnula a silně jím otřásla. Tvrdý, studený povrch, na němž ležel, byl neosobní a cizí, jako všechno ostatní kolem.

Do hlavy se mu dralo monotónní bzučení a bolest, která ho provázela a přehlušila všechny myšlenky.

Házelo to s ním sem a tam. Ve vzduchu byl cítit nepříjemný zápach seškvařeného plastu a starého oleje.

Ozvalo se zaskřípění a pohyb se rázem zastavil. Sklouzl dopředu, až ramenem do něčeho tvrdě narazil.

Nastalo ticho.

Kde to jen byl?

Narůstala v něm obrovská a děsivá panika.

Musíš se uklidnit, pomyslel si. Vzpamatuj se! Vzpomeň si!

Obrazy plamenů. Rudě planoucích. Oheň? Přežil snad požár?

Ne, bylo to něco příjemného. Oheň v otevřeném krbu.

Pak jízda taxíkem. Uvolněnost a únava. Únava, jakou cítíte na konci příjemného dne.

Zaplatil a vystoupil. Když vešel do svého domu, všiml si, že jeho poštovní schránka je plná. Otočil se k ní s úmyslem si poštu vzít.

A potom... Okno.

Nebo snad ne?

Zoufale se snažil zachytit obrazy, které mu vířily hlavou. Pocity, zvláštní chuť na jazyku.

Pachuť kovu.

Předtím píchnutí v zátylku. Možná nějaký hmyz?

To ne – žádný hmyz by nemohl takovou bolest způsobit.

Pomalu, jako kapky vody sbíhající se v prázdném umyvadle, si začínal být jistý: někdo mu do krku vrazil injekční stříkačku. Někdo ho omámil, přes hlavu mu dal tmavý látkový pytel a vtáhl ho do auta. Pravděpodobně ležel v kufru nebo v nákladním prostoru dodávky.

Účinek narkotik postupně odezníval.

Dveře se otevřely a zase zabouchly. Kroky. Pak cvakla železná západka, následoval zvuk vzduchových pístů a víko zadních dveří se zdvihlo.

Chtěl se zvednout, aby mohl uniknout. Utéct.

Pod rameny ho chytily něčí ruce a škusby s ním. Nohy mu bezmocně spadly na zem a on ucítil, jak kolena narazil na kámen.

Pokusil se vykřiknout, ale zmohl se jen na ubohé zakňourání. Nedokázal otevřít ústa. Bránila mu v tom pevná lepicí páska.

Drželi ho v pevném sevření a neúprosně ho táhli dál. Dvě osoby – jedna vlevo, druhá vpravo.

Nohy mu drhly o tvrdou zem. Instinktivně se snažil jít, ale nedokázal ovládat svaly.

Rozpoznal několik schodů, do kterých narážely špičky jeho bot. Pak opět rovná podlaha.

Osoby, které ho nesly, se zastavily. Zvedly ho, posadily na židli a ruce mu přivázaly k područkám tenkými popruhy.

Někdo mu strhl tmavý pytel z hlavy. Ucítil teplo. Najednou ho kůže na tváři začala pálit a tmu vystřídal ostré světlo. Přimhouřil oči. Mířil na něj silný reflektor.

Pomalů se mu dařilo vnímat okolí: prostorná místnost, všude pokrytá lesklým materiálem. Byla to plastová fólie. Dole, nahoře, po stranách. Všude.

Asi deset kroků před ním stál dřevěný stůl, na němž ležela mrtvola, připoutána širokými popruhy. Jednalo se o ženské tělo.

Kde se to proboha ocitl?

Pitva. Samozřejmě, ocitl se u pitvy. Proto za stolem stáli tři lidé, zjevně lékaři. Zelené pláště, v rukou blýskající se lékařské nástroje.

Všechno do sebe zapadalo. Jenže... něco bylo špatně a on to nedokázal pojmenovat. Nebyl schopný se zorientovat a byl si naprosto jistý, že mu uniká nějaký důležitý detail. Ale který?

Několikrát zatřásl hlavou, aby zahnal otupělost, a prohlížel si lékaře pozorněji. Úporně se snažil rozpoznat každou maličkost.

Hrudníkem jako by mu projel ledový blesk a usadil se u srdce. Lidé shluknutí kolem mrtvoly neměli žádné tváře a místo nich byly vidět jen beztvaré hnědé skvrny.

Dolehl k němu hlas. Akustika v místnosti byla mizerná, zvuk možná vycházel zepředu anebo ze strany. To nedokázal určit.

Možná se to celé odehrávalo jen v jeho hlavě. Horrorový scénář jako důsledek drogy, kterou dostal.

„Konečně jste se probral, pane Wagnere?“

Chtěl odpovědět, ale pevná páska, kterou měl přes ústa, mu to nedovolila.

Někdo se k němu zezadu sklonil, prsty zašátral po jeho tváři a pásku jediným pohybem strhl. Bolelo to. Ale také ho to probralo.

„Byl jste příliš zvědavý.“ Muž, který s ním mluvil, měl pevný, sebevědomý hlas, který nepřipouštěl žádné námitky.

„Chtěl jste přece tak moc vědět, co děláme.“ Dramatická pauza. „Proto jsme si dali tu práci, abychom vás k nám přivedli a mohli vám to přímo ukázat.“

Muž bez tváře uprostřed zvedl ruku a Pavel si všiml, že v ní drží akumulátorový šroubovák. Levný, takový, jaký dostanete v každém hobbymarketu. Ale vrták v něm upnutý byl neobvyklý. Určitě třicet čtyřicet centimetrů dlouhý.

K čemu je něco takového potřeba? ptal se Pavel sám sebe. *Na vyvrtání díry do zdi?*

„Dobře se dívej,“ řekl hlas. „Jestli nás nepřestaneš sledovat, tak ti tohle přišijeme. A pak zabijeme všechny, na kterých ti záleží. Jednoho po druhém – stejným způsobem.“

Elektromotor šroubováku začal vrčet. Muž bez tváře bez jakéhokoli varování přiložil špičku vrtáku k rameni mrtvé ženy ležící na stole před ním. Nástroj s hlasitým monotónním zvukem pronikl do masa.

Pavel se snažil odvrátit zrak, aby nemusel sledovat, jak ten šílenec znesvěcuje mrtvolu. Pohled však nemohl odtrhnout, jako by byl děním před sebou hypnotizován.

Muž vrtačku z těla mrtvé ženy vytáhl. Z nástroje kapala krev.

Na stole se nyní rozlévala temně rudá kaluž. Nejprve malá a pak stále větší.

To není možné, pomyslel si Pavel. *Mrtvolý nekrvácejí.*

Jeden z dalších lékařů se natáhl dopředu. Strhl mrtvé ženě pásku z úst a uvolnil také popruh, který jí fixoval hlavu.

Místnost naplnilo pronikavé vrískání. Nelidské.

Pavlovi dlouho trvalo, než si uvědomil, že se jedná o křik. Žena připoutaná ke stolu byla všechno, jen ne mrtvá.

Lékař popadl elektrickou kotoučovou pilu a zapnul ji.

Pavel věděl, co bude následovat. Ale to nebylo to nejhorší. Oběť k němu mezitím otočila svou tvář. A on tu ženu poznal. Byla to Sabina, o kterou se tak dlouho staral. Ve vile, v domě pro lidi, kteří opustili nějakou sektu.

Neustále mluvila o tom, že se nachází ve smrtelném nebezpečí. A on, Pavel, jí ani za mák nevěřil. Proto teď měla zemřít. Byla to všechno jeho vina.

Muž zvedl pilu do výšky, jako by s ní chtěl zamávat. Pak ji spustil a začal.

2.

Motor golfu řval. Přesto jsem podřadila a zrychlila. Povolená maximální rychlost: sedmdesát kilometrů za hodinu. Už jsem jela sto dvacet.

Dojela jsem na křižovatku. Zprava se blížilo auto. Nevěnovala jsem mu další pozornost a vjela mu do cesty, aniž bych dala přednost. Řidič troubil a vůz jen tak tak zastavil.

Silnice přede mnou byla volná, lemovaná poli. V raném slunci žlutě zářila řepka, ale to jsem sotva registrovala.

S hvízdáním jsem projela zatáčkou. Konečně jsem viděla řeku a kousek dál před sebou most. Stála tam policejní auta s rozsvícenými majáky. Mezi nimi i sanitka.

Sešlápla jsem plyn až na podlahu, motor opět zaprotestoval. Sotva sto metrů od vozidel jsem vši silou

dupla na brzdy. Ozvalo se pronikavé skřípění, auto šlo do smyku. Volantem jsem dala kontra a auto zastavila uprostřed vozovky.

Ještě běžel motor, když jsem otevřela dveře, rozepnula bezpečnostní pás a vyskočila ven.

Rozběhla jsem se směrem ke skupině lidí. Záchranáři v bílém, bez práce, s rukama v kapsách. Policisté, kteří také čekali.

Žádná akutní situace vyžadující rychlou akci. Oběť byla mrtvá. Zcela určitě.

Policisté se otočili mým směrem a dívali se na mě. Gestikulovali a křičeli něco, čemu jsem nerozuměla.

To už jsem ale byla u nich. Chtěli mě zastavit.

Prvnímu z nich se mi podařilo vyhnout. Pak mě však chytili. Vyprostila jsem se, ovšem jen na okamžik.

„Pustte mě!“ křičela jsem.

V reakci na to sevření zesílilo.

„Chci projít! Musím se k němu dostat!“ Hlas se mi zlomil.

„Anno!“ slyšela jsem, jak někdo volá.

S trhnutím jsem se rozhlédla. Ralf lezl příkrčený na násep, který vedl od břehu řeky.

„Anno!“ zopakoval zadýchaně, když k nám došel. „Nech toho!“

Pokusila jsem se vymanit z policistova sevření. „Ne!“ Jednu ruku se mi podařilo uvolnit a mlátila jsem s ní kolem sebe. Pěstí jsem zasáhla Ralfa ze strany do obličeje. Klopýtl o krok zpět, poté znovu vykročil vpřed a zablokoval mi cestu.

„Není mrtvý,“ řekl.

„Lžeš!“ Všechna má síla mě opustila. „Záchranáři nic nedělají. Kdyby byl naživu, starali by se o něj!“

Ralf si tiskl ruku ke tváři, kde přistál můj nešťastný spodní hák. „Tak hloupě tu stojíš, protože doktor ze záchranky přijel se svým týmem.“ Ukázal dolů na ulici. Otočila jsem se za jeho rukou a zahlédla bílé auto s příslušným nápisem. V té panice jsem si ho předtím nevšimla. Vzklíčila ve mně slabá naděje. Možná Ralf opravdu mluvil pravdu.

Znovu jsem se na něj otočila a on přikývl, jako by mi chtěl potvrdit mé myšlenky. „Je napůl při vědomí. Pokud mi slíbíš, že se uklidníš, můžeš se mnou k němu jít. Co myslíš?“

Několikrát jsem se nadechla. „Jistě,“ řekla jsem nakonec a snažila se, aby to znělo klidně.

„Opravdu?“ ujišťoval se a pozorně si mě prohlížel. „Tam dole teď nepotřebuju žádné divadlo.“

Znovu jsem se zhluboka nadechla. „Slibuju, že nebudu dělat problémy.“

„Jsi si jistá?“

„Naprosto.“

Můj nucený úsměv ho nepřesvědčil. Na okamžik zůstal nerozhodně stát a mně to připadalo jako celá věčnost. Nakonec však řekl svým lidem: „V pořádku. Můžete ji nechat.“

Policisté mě pustili.

„Pojď se mnou.“ Otočil se a šel přede mnou.

Spěchala jsem, abych se dostala vedle něj. Společně jsme sestoupili po náspu a došli na přírodní stezku, která se klikatila podél břehu řeky.

Pod šedými betonovými nosníky mostu stála nosítka, na kterých ležel člověk. Skláněla se nad ním žena, zřejmě lékařka záchranné služby. Pokud jsem dobře viděla, dva záchranáři připravovali kapačku.

„Běžec,“ začal Ralf, aniž se na mě podíval. „Jeden z těch přehnaně ambiciózních, co vyrážejí ráno v pět. Našel mrtvolu. Nebo se mu to tak alespoň zdálo. Informoval nás mobilem, popis odpovídal. Kolegové ve službě mi okamžitě zavolali a já jsem dorazil jen pár minut po záchrance.“

Lékařka se narovнала, dala pár pokynů záchranářům a pak se obrátila k nám.

Šli jsme k ní, přičemž já se jen stěží ovládala, abych se neprotáhla kolem ní a nevrhla se k nosítkům.

Ralf, který podle všeho mé emoce zaznamenal, mi krátce stiskl ruku a zároveň se zeptal lékařky: „Jak mu je?“

Lékařka, žena kolem čtyřicítky, nasadila profesionální úsměv. „Bylo to těsné. Oběť byla, zdá se, několikrát uspána. V krátkých časových intervalech. Na krku jsem našla čerstvé vpichy. Zázrak, že se s tím předávkováním dokázal poprat.“

„Ale už není v ohrožení života, že ne?“ vyzvídal Ralf.

Lékařka pokrčila rameny. „Na to zatím nedokážu odpovědět se stoprocentní jistotou. Ale prozatím je stabilizovaný. Teď ho odvezeme do nemocnice. A pak se uvidí.“

„Můžu s ním mluvit?“ poprosila jsem.

Pohled, který mi lékařka věnovala, neprozrazoval nic z toho, co si myslela. „Z mého pohledu tomu nic nebrání. Ale moc od toho nečekejte.“

„Proč?“ zeptal se Ralf.

„Má v sobě tolik drog, že má těžké halucinace. Nebyl schopen mi říct své jméno, nevěděl, jaké je datum ani roční období. Ale samozřejmě to můžete zkusit.“

Udělala krok stranou a já se vmáčkla mezi ni a Ralfa. Do očí mi vhrkly slzy, když jsem před sebou na nosítkách

spatřila Pavla: oblek měl roztržený, košili nasáklou krví. Jeho obličej byl sotva k poznání, oteklý a plný ran.

Teprve teď jsem si všimla, že lékařka stojí těsně vedle mě. „Většina krve, kterou vidíte, by neměla být jeho,“ vysvětlila mi. „Jeho zranění jsou spíš povrchová.“

Sklonila jsem se nad ním a jemně mu odhrnula slepené vlasy z čela. „Pavle,“ řekla jsem.

Oči měl v sloup, otevřené jen napůl.

„Pavle,“ zopakovala jsem, tentokrát naléhavěji.

Svaly kolem úst mu začaly škubat. Zasténal, víčka se mu zachvěla a pokusil se promluvit: „Anno,“ uslyšela jsem.

„Jsem tady.“ Naklonila jsem se k němu ještě blíž.

„Ona je...“ pokračoval.

„Ona je...?“ zopakovala jsem.

Pavel se třásl. Cítila jsem tu námahu, jak se snažil. Pak ze sebe vyrazil jedno jediné slovo. „Mrtvá.“

3.

Typický nemocniční pokoj. Spíš jeden z těch luxusnějších. Jen jedno lůžko, komfortní sociální zařízení, dokonce i malý balkon.

Okna směřující do lesa byla otevřená. Zvenčí sem proudil teplý vzduch a občas se ozval zpěv ptáků.

Pavel ještě spal. Pustili mě k němu až poté, co ho důkladně prohlédli, umyli a ošetřili mu rány. Trvalo to dobré dvě hodiny.

Dýchal klidně a pravidelně. Teď už byl v bezpečí. Dohlížela jsem na něj.

Dveře se otevřely a Ralf opatrně nahlédl do místnosti. „Ahoj,“ zašeptal.

„Pojď klidně dál,“ řekla jsem. „A nemusíš být potichu. Měl by se každou chvíli probudit.“

Ralf vstoupil do pokoje a podal mi jeden ze dvou kelímků s kávou, které nesl v kartonovém držáku. „Pro

tebe černá, bez cukru,“ řekl, přitáhl si židli a posadil se vedle mě. „Profesor Satorius mi předtím volal a říkal, že účinky narkotik odezní a dá se očekávat, že se Pavel během hodiny probere.“

„Ti parchanti do něj několikrát napumpovali propofol,“ řekla jsem.

Ralf přikývl a prstem ukázal na kávu v mé ruce. Napila jsem se.

„Nebezpečná věc, ten propofol, jak mi venku profesor vysvětlil,“ řekl.

„Potkal ses cestou s profesorem?“

„Ano,“ ušklíbl se Ralf. „Je na lékařském pokoji a dělá tam spontánní přednášku o narkotikách.“

Musela jsem se také usmát. „To je celý on.“

„Zdá se, že primář tohoto oddělení ho velmi dobře zná... Každopádně mě dlouze a obšírně informovali o možnostech použití, a především o vedlejších účincích téhle ďábelské věci.“

„Mě taky,“ odpověděla jsem. „Je to látka, která tě velmi rychle uspí, aniž by ovlivňovala pocit bolesti, a může vést k těžkým halucinacím.“

Chvíli jsme mlčeli, pozorovali Pavla a pili kávu.

„Viděl jsi už i Lorenza?“ zeptala jsem se po chvíli. „Taky se tady někde potlouká.“

„Hned dole na parkovišti. Hází psovi balonek.“

„Jasně,“ řekla jsem. „Princ je sice bývalý policejní pes, ale nemůže přece čekat celé hodiny v autě.“

Ralf se na mě potutelně usmál. „Nechtěla jsi Prince odvézt do útulku?“

„Nejdřív jsem to měla v plánu, ale...“

Pavel zasténal. Obrátili jsme pozornost k němu. Na jednu otevřel oči.

„Anno?“ zeptal se.

Chtěla jsem vstát, sklonit se k němu a pohladit ho po tváři, ale protože tu byl Ralf, neudělala jsem to. Místo toho jsem Pavla vzala za ruku.

„Dobré ráno, velebnosti, pěkně jsi nás vyděsil,“ pozdravil ho Ralf.

Pavel několikrát zamrkal. „Jak dlouho jsem byl nezvěstný?“

„Dva dny,“ odpověděla jsem.

„... a to je dlouhá doba. Dokážeš si asi představit, že tu nejsem jen jako přítel, ale také pracovně,“ převzal řeč Ralf. „Vzpomínáš si na něco?“

Pavel se zadíval z okna a působil nepřítomně. „To je těžké. Všechno mi připadá cizí a neskutečné... Mám okno. Moc si toho nepamatuju... Určitě jsem byl u profesora s Lorenzem. Pak jsem si zavolał taxi a jel domů. U poštovních schránek mi někdo zezadu vrazil do krku jehlu. Bolelo to jako čert.“

„Bolestivý vpich je typický pro propofol, anestetikum, které ti dali,“ řekl Ralf. „A co bylo potom?“

Pavel se zhluboka nadechl a otočil se zpátky k nám. „Potom už mám všechno pomíchané.“

„To je pochopitelné,“ řekl Ralf. „Prostě nám jen pověz, co ti ještě uvízlo v paměti.“

„Hodili mě dozadu do dodávky a vozili mě po okolí.“

„Víš poznávací značku? Nebo kam tě odvezli?“

„Ne,“ řekl Pavel rozhodně. „Přes hlavu mi přehodili tmavý pytel, dokud jsem... se neocitl tam.“

„Kde, tam?“ zeptal se Ralf.

Pavel neodpověděl.

Stiskla jsem mu ruku. „No tak. Kam tě vzali?“

Pavel si odkašlal. „Do místnosti.“

„Byl jsi sám?“ chtěl vědět Ralf.

„Ne. Byli tam nejméně čtyři lidé.“ Pavel se opět vyhnul našim pohledům. Zdálo se, že ho něco nesmírně tíží.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se tiše.

Pavel mlčel.

„Bez tvojí výpovědi nic nezmůžeme. To je ti jasné, že jo?“ řekl Ralf záměrně věčně.

Pavel sebou trhl. „Jo. Někoho zabili.“

„Ti lidé někoho zabili?“ zopakovala jsem. „Koho?“

Pavel mlčel.

„Znal jsi tu oběť?“ vyptával se Ralf neúprosně.

Chvilí trvalo, než Pavel zareagoval. Přikývl a řekl: „Sabinu.“

„Naši Sabinu?“ uniklo mi. „Tu duševně chorou, která vystoupila ze sekty a potom zmizela?“

„Přesně tu,“ potvrdil Pavel sotva slyšitelně.

„A jak ji zabili?“ zeptal se Ralf.

Pavel se pokoušel narovnat. Pomohla jsem mu. Když seděl rovně, řekl: „Ležela na stole. Připoutaná. Všechno bylo zakryté igelitem. Celá místnost. Použili vrtačku a kotoučovou pilu. Pomalu a zaživa ji...“

„To jsi opravdu viděl? Mučili ji a rozřezali?“ Ralf zněl nedůvěřivě.

Pavel v odpověď přikývl.

„Ti vrazi. Můžeš je popsat podrobněji?“

„Byli to muži,“ řekl Pavel.

„Muži?“ zopakoval Ralf. „Můžeš to upřesnit?“

Pavel opět zaváhal. „Neměli obličej.“

„Jak neměli obličej?“ Ralf si zrovna něco zapisoval do bloku, ale teď vzhlédl.

„Já vím, jak to zní,“ potvrdil Pavel Ralfovy myšlenky, které se zřetelně odrážely v jeho tváři. „Ale opravdu

neměli žádné obličej. Žádné oči, nosy ani ústa. Jen takovou hnědou skvrnu.“

Ralf chtěl něco namítnout, ale rozmyslel si to a jen si povzdechl. Zaklapl blok. „Dobrá. Chtěl bys nám povědět ještě něco dalšího?“

„Myslím, že ne.“

„Prima,“ řekl Ralf přehnaně optimisticky. „Posunul jsi nás o kus dál. A teď si odpočiň.“ Otočil se ke mně. „Pojedu teď na ředitelství a uvidím, co se mi podaří zjistit. Můžeš se mnou ještě na chvíli ven?“

Vstala jsem a následovala Ralfa na chodbu. Pečlivě jsem za sebou zavřela dveře, podívala se na Ralfa a čekala, co řekne.

Ralf zvedl svůj zápisník a zamával mi s ním před obličejem. „Dobře víš, že tohle je mi úplně k ničemu. Zní to zmateně a nevěrohodně, jako by se Pavel úplně sjel.“

„Vždyť taky ano,“ odpověděla jsem. „Ale to neznamená, že si to všechno vymyslel.“

„Lidé bez tváří...“ zamumlal Ralf. „Jestli s tím půjdu na prokuraturu, tak mě taky nechají okamžitě otestovat na drogy.“

„Chápu,“ souhlasila jsem neochotně. „Ale můžeš prověřit to ostatní. Vyslechnout toho taxikáře. Možná najdeš použitelné stopy u těch poštovních schránek, třeba si někdo ze sousedů něčeho všiml. Nebo tak něco.“

„Samozřejmě,“ řekl Ralf. „Hned na tom začneme pracovat. Ale moc si od toho neslibuj.“

Usilovně jsem přemýšlela. Přece mě ještě něco napadlo. „Je jisté, že většina krve na Pavlových šatech není jeho.“

Ralf bezradně pokrčil rameny. „Ale to nutně neznamená, že byl svědkem brutální vraždy. Stejně tak je

možné, že se únoscům bránil a tak se cizí krev dostala na jeho košili.“

„Ale prověříš to ještě,“ trvala jsem na svém.

„Samozřejmě.“ Ralf přikývl. „Spolehni se... Každopádně teď bychom měli být vděční za to, že je Pavel zpátky a živý.“

Zhluboka jsem se nadechla. „To je to nejdůležitější.“

4.

Když jsem se vrátila do pokoje, Pavel si zrovna chtěl zvednout část postele pod hlavou. Na ovladači však zmáčkl špatné tlačítko a s tichým vrněním se mu začaly nadzvedávat nohy.

„Počkej!“ Přispěchala jsem k němu a po několika pokusech jsme pro něj našli pohodlnou polohu.

Potil se. Otočila jsem mu přikrývku a narovнала polštář. Nakonec jsem mu nalila ještě jednu velkou sklenici neperlivé vody. Hltavě se napil.

Posadila jsem se na okraj postele a pozorovala ho.

„Ralf mi nevěří,“ konstatoval.

Krátce jsem uvažovala o milosrdné lži, ale nakonec jsem to zavrhla. „Je policista. Musí se držet faktů.“

„Copak jsem mu žádná fakta nepředložil?“

„No...“ získávala jsem čas. „Uspali tě propofolem. Ten vyvolává halucinace. A musíš připustit, že některé části

tvého vyprávění – jak bych to řekla? – znějí příliš *nevěrohodně*.“

„Nevěrohodně,“ zamumlal a zamračil se. „Myslíš to, že pachatelé neměli tváře.“

„Taky. Stejně jako ta vrtačka, pila a místnost zahalená do igelitu. Zní to jako vyprávění někoho, kdo se sjel.“

Pavel otevřel ústa, aby něco namítl. Pak ale rezignovaně vydechl. „To je pravda.“

„Přemýšlej,“ pobídla jsem ho. „Bylo tam ještě něco? Neříkali ti lidé třeba něco? Něco, co jsi předtím zapomněl Ralfovi povědět?“

Jasně jsem viděla, jak zaváhal. „Asi ne.“

„Asi?“

„Když to chceš vědět... Vyhrožovali mi. Vyhrožovali *nám*.“

„Jak vyhrožovali?“

„Mysleli si, že jsem je sledoval. Říkali, že pokud s tím nepřestanu, hodí na mě Sabininu vraždu a pak mě i všechny, na kterých mi záleží, zabijí.“ Při posledních slovech ztišil hlas. Chvíli jsem mlčela a dolila mu vodu. Opět se žíznivě napil.

„Ty brutální výhrůžky v kombinaci se Sabininou vraždou jasně poukazují na tu tajemnou sektu, o které ona pořád blábolila,“ navázala jsem konečně na náš rozhovor. „O tom rozhodně musíš říct Ralfovi.“

Pavel trhl rukou, v níž držel sklenici. „Když mi nevěří, že jsem byl svědkem mučení a vraždy, tak nevěří ani dalším věcem... Proč taky?“

Přikývla jsem. „A přesně s tím pachatelé počítají. Omámí tě drogami a předvedou ti hororové představení. A když pak řekneš, co jsi zažil, nikdo ti nevěří. Všichni si budou myslet, že si to jen vymýšlíš.“

„Ale ty, ty mi věříš, vid’?“ Pavel se na mě pátravě po-
díval.

Jeho pohledu jsem neuhnula. „Ano, věřím.“

„Dobře.“ Pavel si oddechl úlevou. „Já Ralfa chápu. Nemám vůbec žádný důkaz, že se mi to všechno jen ne-
zdálo. Místo činu neznám a tělo taky nikde není.“

„Alespoň zatím se žádná rozčtvrcená mrtvola nenašla. A ta cizí krev na tvém oblečení může patřit komukoli.“

Pavel se naklonil dopředu a výraz v jeho tváři byl přímo zoufalý. „Přísahám ti, Anno. Je to Sabinina krev. Když přestala křičet, když... s ní konečně skončili a od-
váděli mě pryč, na okamžik jsem se jim vytrhl. Uklouzl jsem a spadl do její krve.“

„Stačil by nám jeden jediný důkaz, abychom Ralfa přesvědčili. To by nesmírně pomohlo,“ uvažovala jsem nahlas.

„Chtělo by to ještě jeden vzorek tkáně nebo krve pa-
trící Sabině. Ale ten nemáme. Je téměř beznadějné, že se nám ho podaří získat. Zmizela před více než čtrnácti dny a vzala si s sebou všechny osobní věci. Nic po ní nezůstalo.“

Měl pravdu. Sabina ve své paranoii úzkostlivě dbala na to, aby po sobě nezanechala žádné stopy. A přesto...

„Právě mě něco napadlo,“ řekla jsem Pavlovi. „Hned to s Ralfem prověřím. Třeba budeme mít štěstí.“

5.

O hodinu později jsem stála před automatem na nápoje a přemýšlela, jestli si mám dát vodu. Do haly vstoupil nějaký muž.

„Ahoj Ralfe,“ řekla jsem.

„Touhle dobou je v centru města téměř nemožné zaparkovat,“ odpověděl místo pozdravu. „Čekáš už dlouho?“

„Ne,“ zalhala jsem. „Taky jsem zrovna přijela.“

„Fajn.“ Ralf se narovnal v ramenou a rozhlédl se. „Penzion? Co tady děláme?“ Podezřívavě si prohlížel malý batoh, který jsem měla hozený přes rameno.

„Chci ti něco ukázat. Je to nahoře.“ Pokynula jsem směrem ke schodišti.

Ralf se ušklíbl. „Zase si hraješ na tajemnou?“

„Mužům se to líbí.“ Mrkla jsem na něj a vydala se nahoru.

Naše kroky se rozléhaly na kamenných schodech. Dorazili jsme do prvního patra. Nikoho jsme nepotkali. Nájemníci byli v práci a úklidová služba podle všeho ještě nenastoupila.

Šli jsme chodbou, dokud jsem se nezastavila před jedním pokojem. Číslo 107.

Zaklepala jsem. Nikdo neotevřel.

„Nejsou doma,“ prohlásil Ralf.

„Už jsem to kontrolovala. Nájemník odešel. Chtěla jsem se jen ujistit,“ odpověděla jsem.

„Prosím?“ Po Ralfově tváři přejel stín podezření.

Sundala jsem si batoh z ramene, sáhla dovnitř a podala mu pouzdro.

Popadl kožený obal, potěžkal ho v ruce a pronikavě se na mě zadíval. „Je to to, co si myslím?“

„Šikovní nářadí,“ řekla jsem.

„To jsou *paklíče*.“

Vyvalila jsem na něj oči. „Když to říkáš takhle, tak to zní hrozně dramaticky.“

„Snad po mně, vrchním policejním komisaři, nechceš, abych spáchal trestný čin a vloupal se do cizího bytu?“

„No,“ řekla jsem. „Udělala bych to sama. Ale podívej, tohle je bezpečnostní zámek. Úplně nový. To nezvládnou. Kdežto ty, jak oba dobře víme...“

„Jsi normální?“ zasyčel. „Kdyby mě někdo viděl... to v žádném případě.“

„Dřív jsi z toho takovou vědu nedělal.“

„Dřív jsem taky nebyl těsně před povýšením na radu. Máš vůbec představu, jak je těžké dostat se do užšího výběru? Kolik přesčasů jsem...“

„Za chvíli se rozbřečím,“ přerušila jsem ho. „Jestli to nechceš udělat kvůli mně, tak to udělej kvůli Pavlovi...“

Budu hlídat.“ Aniž bych čekala na jeho odpověď, sáhla jsem znovu do batohu a vytáhla latexové rukavice.

„To se mi snad zdá,“ zamumlal a vzal si jeden pár. Natáhl si je, vybral jeden z paklíčů a dal se do práce.

Jemné háčky ve vložce zámku sotva slyšitelně cvakaly. Ani ne za minutu se dveře otevřely. Naposledy jsme se rozhlédli po chodbě a vstoupili.

Tentokrát byl pokoj zabydlený: v šatně pláštěnka, vedle kuchyňského dřezu načaté lahve s vodou. Na sporáku hrnec. Postel rozestlaná a v koupelně dva použité ručníky na podlaze.

Ralf sledoval můj pohled. „A co teď?“ zeptal se. „Co je tak důležitého, že kvůli tomu riskuju svou kariéru?“

„To ti musím vysvětlit,“ začala jsem.

„Buď tak hodná. A rychle!“

„Současný nájemník nemá s celou tou věcí nic společného. Ale Sabina v tomhle bytě jeden den bydlela. To je ta žena...“

„Já vím.“ Ralf netrpělivě mávl rukou. „Ta bláznivá ženská ze sekty, o které si Pavel myslí, že byla zavražděna přímo před jeho očima.“

Přikývla jsem. „Přesně ta. Měli jsme ji tady dočasně ubytovanou poté, co utekla z vily, Pavlova domu pro lidi, kteří opustí sektu, protože si myslela, že ji někdo pronásleduje. Vypadala docela spokojeně. A druhý den jsme se ji chystali navštívit, abychom od ní konečně zjistili, zda a co případně ví o té záhadné sektě, která – jak často naznačovala během svých schizofrenních záchvatů – zabíjí lidi.“

Ralfovi se ve tváři zračil výsměch. „Nech mě hádat, prostě zmizela.“

„Přesně tak. Se všemi svými osobními věcmi.“